

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER ȘI LUMINA

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor: A. NENOVEANU

DIRECTOR: PETRE BORȘ

Proprietar: E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „
Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaugă poștul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI
Strada Colței No. 19

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

Un număr vechi 2 lei

S U M A R

Drept Penal: Paritate de voturi în corecțional, de Petre Borș.

Codul Comercial. Acțiunea Pauliană (urm 31), de C. N. Toneanu.

Jurisprudența Română:

Curtea de Casație, secția I: I. Zoiade și alții cu Moșnenii Goșești, Glodenii și alții.

Idem, secția II-a: Spiru Christoforato cu N. Galațiano, frații Christoforato și Dimitrie Theodosato.

Curtea de Apel din București, secția II-a: Gr. și I. Cireșeanu cu Eftimie Diamandescu.

Jurisprudența Străină:

Trib. civil din Nevers (Franța): D-nu X.. contra d-nei X.. cerere în nulitate a căsătoriei.

Curtea de Casație din Franța: Extradate de jurisprudențe.

Asociațiunea tinerilor avocați.

Informații.

DREPT PENAL

Paritate de voturi în corecțional

Adevărul său rațiunea se ascunde sub un vâlcuș, fugind ochilor noștri. Nu odată se întâmplă judecătorilor de a umbla ca în întuneric, neputându-se hotărî cum să se pronunțe. Unii parcă ved în un fel, alții în alt fel, și cu toții abia zăresc o rază de lumină. Adese ori observăm producându-se diferite și contrare păreri în instanțele noastre judecătorești, unde luptă știința și integritatea. În unele suflete ale judecătorilor noștri predomină pesimismul, misantropia, severitatea și din nenorocire chiar un spirit prevenit; pe când în altele escelează optimismul, mansuetudinea, blândețea, și din fericire chiar un spirit de cumpănire. Să nu fie oare orgoliul omenesc în confuziune, când se găsește în fața acestei incertitudini a magistraților? Este dară de înaltă importanță să abordăm chestiunea deciderii cauzelor, adică a valorii care trebuie să aibă voturile judecătorilor.

Precum în corpurile deliberante asupra afacerilor publice (Cameră sau Senat), tot așa și în colegiile judiciare statuând asupra afacerilor private (tribunale și Curți), este o regulă admisă de toți, care de și nu are ca basă justiția, se impune însă prin necesitate: că atunci când se ivește *contrarietate* sau *diversitate* de păreri, să prevaleze *majoritatea* voturilor asupra *minorității* (vezi reglementele parlamentului, vezi cod. proc. civ. la capitolul sentințelor). Este mare lucru să dai majorității tot atâta putere cum ai da unanimității, de și în fapt acea părere poate n'ar fi cea mai înțeleaptă! Dară ce să faci? Nu poți lăsa tăgănite și indecise afaceri, fie publice, fie private, de urgență și mare însemnătate; căci mai multe neajunsuri rezultă nehotărându-le, de cât resolvându-le chiar greșit.

Principiul majorității voturilor este regula ce se urmează și la hotărârile în materie penală, măcar că nu tot-d'auna adevărul, dreptul și știința sunt cu numărul cel mai mare, precum bine dice Seneca: „*Non tam bene cum rebus humanis agitur, ut meliora pluribus placeant.*” Ce să dicem atunci când în judecățile penale naște *paritate de voturi*? Chestiunea este de cea mai mare însemnătate, de și sunt avocați și magistrați cari nu prea dau atențiune afacerilor penale ca celor civile sau comerciale. Este o profundă greșală să credem în o prioritate a cauzelor din urmă asupra afacerilor penale. Totul se reduce la modul criticeii; însă ori-cum am considera lucrurile, mai mult ne interesează respectul libertății individuale, ordinea socială, onoarea și neatingerea proprietății, ca lupta pentru câștig, pentru dar sau moștenire. Fără îndoială atât la unele, cât și la altele, magistrații să pună aceiași atențiune și răbdare, iară avocații același studiu și aceiași vigoare. Însă între două, pare că mai mult

înclin pentru cauzele unde să desbat chestiuni filosofice, care stabilesc ființa noastră cu înclinațiunile și pasiunile ce avem, și unde se tratează de garanția bunurilor cari fac obiectul transacțiunilor civile și comerciale.

Egalitatea voturilor la Grecia și Roma antică atrăgea absoluțiunea acusatului. Se urma calculul Minervei din faimoasa fabulă a lui Oreste. Agamemnon fusese omorît de soția sa Clitemnestra în un mod barbar, servindu se de Egist. Orest fiul, ca să resbune moartea tată-său, ucide pe Egist și pe mamă-sa. Acusat dinaintea Areopagului de paricid, numărul judecătorilor cari 'l condamnau întrecea cu unul preste numărul celor cari 'l absolveau: și atunci ca prin minune intervenind la judecată Minerva, ea adaoase un vot mai mult la acei cari 'l absolveau, așa că se făcu *paritate* de voturi, exclamând *Dina înțelepciunei, salvat este!*

În adevăr, când numărul voturilor cari achit egalează numărul care condamnă este cu totul nesigur cari voturi sunt drepte și cari nedrepte și prin urmare nesigur este dacă inculpatul e sau nu vinovat. Legiuitorul nostru, imitând alte legislațiuni, a făcut omagiū acestui principiu de înaltă dreptate când în marele criminal a pus dispozițiunea art. 371 din cod. proc. pen. care servește de normă juriului în judecarea crimelor: *în cas de paritate de voturi, părerea cea mai favorabilă acusatului va prevalida.*"

Naște chestiunea: să se aplice oare aceeași regulă de drept în micul criminal, adică în corecțional? este controversă, și s'a rădicat îndoială în privința aplicațiunei principiului. *Merlin* dice: „legea criminală determinând numărul juriului la 12 jurați, a prevădut posibilitatea parității, și a voit ca în asemenea cas să prevaleze opiniunea favorabilă acusatului. Mijlocul acesta este singur propriū a rezolva paritatea, fiind numărul juriului fixat definitiv la 12 jurați. Deci când legiuitorul a voit să prevaleze votul cel mai favorabil acusatului, el a ăis'o în inod espres. Dară întru cât n'a ăis'o de cât pentru juriū, este evident că a esclus'o pentru corecțional. Afară de aceasta, deosebirea este simțitoare; căci pedepsele corecționale sunt ușoare și neinfamante, pe lângă că judecătorii în corecțional pot să se reguleze a fi tot-d'auna în număr neperechiū, iar la cas contrar, nimica nu împiedică de a se chema un nou judecător spre a vida paritatea. Aceasta se și obicinuește tot-d'auna în afacerile civile, fiind prescriasă luarea unei asemenea măsuri de însuși codul procedurii civile (v. Repertoire, partage d'opinions)

Un celebru criminalist, și cel mai distins magistrat în materie penală, ilustrul fost președinte de secțiune a Curții de Casațiune din Paris, *Faustin Hélie*, susține tesa contrarie. El dice: „nu

este nici o analogie proprie între hotărârile civile cu acele ce trebuie să se dea în corecțional, că atât în micul ca în marele criminal, hotărârile de condamnare se întemeiază pe stricta aplicare a legii și pe certitudinea morală a culpabilității preveniților; că aci nu e locul a ține în incertitudine convingerea judecătorilor, cum este în civil unde îndoiala poate fi rezolvată de legi și usuri; că atunci când apare o îndoială sub formă de paritate, nu pentru umanitate, ci pentru motive de dreptate, este interzis a se pronunța o condamnățiune penală; că art. 347 (la noi 371 c. proc. pen.) a consacrat o regulă generală, care nu 'și are nicăeri vre-o restricțiune, și că înfine identitatea hotărârilor și a faptelor trebuie să întindă această regulă la toate materiile care privește penalul (v. 6, cod. instr. crim. pag. 470 și seq.)

Curtea de Casațiune din Paris a dat de la aparițiunea cod penal și de instrucție criminală diferite hotărâri, cari conforme cu opiniunea emisă de ilustrul criminalist *Hélie* declară: că legile noi n'a abrogat principiul stabilit în art. 12, tit. XXV, din ordonanța No. 1670 (în care se dicea că hotărârile definitive, cum și cele de instrucțiune vor fi cu părerea cea mai bună, dacă cea mai aspră prevalează numai cu un vot în procesele ce se vor judeca cu dreptul de apel, și numai cu două voturi în acele cari se vor judeca în ultimul resort); că din contra art. 347 c. instr. crim. l'a aplicat espres la hotărârile juriului; că în astă stare de legislațiune, acest principiu trebuie să fie aplicabil la toate hotărârile fie definitive, fie de instrucțiune, date în materie corecțională; că prin urmare când în aceste hotărâri se ivește egalitate de voturi și partaj (divergință), părerea cea mai favorabilă preveniților trebuie să prevaleze și să formeze hotărârea. Cităm următoarele decisiuni: Cas. 5 Iulie 1821 (Journal du Palais, tome XVI, pag. 732); Cas. 27 Iuniū 1811 (J. P. T. IX, pag. 418); Cas. 5 Martie 1813 (t. XI, pag. 182); Cas. 6 Mai 1825 (T. XIX, pag. 471); 21 Mai și 17 Iuliū 1840 (Bul. No. 141 și 203) etc.

La noi nu cunosc să fi fost de cât un singur cas tratat la Înalta Curte de Casațiune, acum 16 ani. Părerea Curții noastre supreme este identică cu cea esprimată de *Merlin*. Iată esența considerantelor din decisiunea No. 291 de la 23 August 1878: „Dispozițiunile art. 371 pr. p. se rapoartă numai la materiile pur criminale ce sunt deferite prin lege juraților, iară nu și în materia corecțională care se judecă de tribunalele ordinare. Că nu este permis a aplica atari principii prin analogie; căci legiuitorul nu a voit a crea excepțiuni; că dară trebuie a se observa regulile statornicite în procedura dreptului comun, iară nu cele coprinse în deosebitele legi speciale, cum este legea de pro-

cedură pentru înființarea Curții cu Jurați. Ast-fel dară, în cas de divergență de opinii, inculpatul nu trebuie achitat, ci instanța urmează a se complota cu alți judecători.

Noi nu împărtășim această opinie exprimată prin acea decizie, pentru că în penal n'aŭ aface regulile din civil, materie străină. Judecătorii în corecțional dau hotărâri condamnatoare sau achitătoare după *convingerea morală* ce 'și fac asupra preveniților, element identic care servește de basă verdictului juraților. Ast-fel fiind nu este o rațiune de dreptate a înlătura opiniunea cea mai favorabilă preveniților în cas de paritate. Noi dorim ca baroul român să ia în mână această cauză de înaltă dreptate, făcând pe instanțele noastre judecătorești să adopte părerea lui Hélie și a Curții de Casațiune din Paris, care consună cu adevăratele principii ce sunt basa legislațiunii penale.

Petre Bors

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui art. în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 31 *)

DESPRE FALIMENT

A. Acțiunea Pauliană

172. — 2. **Autoritatea creanțelor.** Creditorii posteriori actului fraudulos, n'aŭ acțiunea Pauliană; numai creditorii anteriori o pot intenta. Ast-fel este tradițiunea, doctrina și jurisprudența francesă. Este adevărat că art. 975 (fr. 1167) vorbește de creditorii în termeni generali, însă distincțiunea rezultă din esența chiar a acțiunii Pauliane. Ea este o acțiune fondată pe prejudiciul ce debitorul cu știință cauzează creditorilor, micșorând prin fraudă patrimoniul care este gajul lor; aceasta presupune creditorii cari aŭ un gaj asupra bunurilor în momentul în care debitorul contractează; nu poate fi vorba de a fraudă pe creditorii viitori; când aceștia tratează cu debitorul, patrimoniul este diminuat prin actul fraudulos; acest act nu le cauzează dar nici un prejudiciu, căci ei n'aŭ putut compta pe bunurile cari erau deja eșite din patrimoniul debitorului lor; aceste bunuri n'aŭ fost nici un moment gajul lor, și deci nu pot să se plângă că li s'a ridicat acest drept. ¹⁾

Acest principiu însă are o excepțiune: un creditor chiar posterior actului fraudulos, ar fi primit al ataca dacă acest act despoae pe creditorii viitori, dacă adică n'a fost făcut de cât în vederea viitorului. Curtea de Casațiune Francesă a judecat ast-fel în cazul unei

închirierii a unei case făcută pe 30 ani cu exagerațiunea frauduloasă a prețului. Resultă în adevăr că chiriașul avea un privilegiu în timp de 30 ani care 'i afecta în detrimentul creditorilor viitori, totalitatea sau cel puțin cea mai curată parte din activul debitorului. Fiind-că fraudă era la adresa tocmai a creditorilor, toți aceia cărora închirierea aducea prejudiciu, aveau dreptul și interesul, or care ar fi fost data titlului lor, a o ataca ca frauduloasă. ¹⁾

„O creanță, dice d. Al. Degré, cu data certă anterioară, „nu este cerută nici în cazul când actul atacat despoae pe creditorii viitori; debitorul închiriază de esem- „plu: o casă a sa pe termen de 30 ani, cu un preț „exagerat. Fraudă e uneltită aci tocmai în vederea „creditorilor viitori.“ ²⁾

173. — Ca o creanță să fie considerată ca anterioară actului viclean, trebuie să aibă o dată certă în împrejurările arătate prin art. 1182 cod civ. Dar dacă n'are data certă ce vom decide? Sunt două sisteme:

174. — *Primul sistem.* După Demolombe (contr. et oblig. t. II No. 234) trebuie să distingem: când acțiunea revocatorie este intentată contra unui terțiu de bună credință, acest terțiu poate invoca beneficiul art. 1328 cod. civ. fr. (român 1182). însă nu poate să'l invoace dacă este de rea credință, adică complicele fraudei. De această opinie este și d. Al. Degré (*Dreptul* No. 9 și 10 din 1891). Această opinie însă, poate fi contestată, de oare-ce după cum vom vedea, complicitatea terțiilor este una din condițiunile esențiale a exercițiului chiar a acțiunii Pauliane. Cu toate acestea acest sistem a fost admis de jurisprudența francesă care decide că dacă acțiunea a fost intentată contra unui terțiu de bună credință, chiar contra unui donatar, este necesar ca creditorul să producă un titlu având data certă. Din contra când creditorii lucrează contra terțiului de rea credință n'aŭ trebuință de a presenta un titlu având dată certă, căci art. 1182 nu poate fi invocat de cât de terții de bună credință iar nu de către aceia cari s'aŭ făcut culpabili de coluziune cu debitorul în scopul de a fraudă drepturile legitime ale creditorilor. Principiul de morală că nimeni nu poate profita de fraudă, domină toate materiile și nu comportă excepțiune. ³⁾

175. — *Secundul sistem.* Susținut pe lângă Marcadé și alții, cu deosebire de Laurent (t. XVI, No 461) care dice că creditorii trebuie să presinte un act cu dată certă în condițiunile art. 1182 (fr. 1328), fie terțiu de bună credință fie de rea credință, dobânditor cu titlu oneros, sau donatar, căci acela care răspunde acțiunii Pauliane este un terțiu față cu creditorii cari atacă actul în numele lor personal. Ei pot dar invoca art. 1328 (1182 român) care are de scop special de a protegia pe terții contra pericolului de antedatate. ⁴⁾

176. — *Terțul sistem.* Susținut de Aubry et Rau (t. IV § 313, pag. 133 text și nota 15), propune din contra de a nu supune nici odată pe creditorul care exercitează acțiunea Pauliană la necesitatea de a produce un act având dată certă. După acești autori, nu s'ar putea fără violarea art. 1328 (1182 rom) să fie supus creditorul reclamant la niște principii atât de riguroase, și dacă data creanței este contestată să fie autorizat a face proba pe toate căile de drept. ⁵⁾

177. — 3 **Fraudă și concertul fraudulos** a) *Fraudă.* Al 3-lea element al acțiunii Pauliane este intențiunea

1) Laurent t. XVI No. 462

2) Al. Degré: *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891.

3) Pand. Franc. Rep. t. II No. 56, 57, 58 pag. 91.

4) Pand. Franc. Rep. t. II No. 55 pag. 90

5) Pand. Franc. Rep. t. II No. 55 partea finală.

*) A se vedea numărul precedent.

1) Laurent t. XVI, No. 460. — Al. Degré: *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891.

frauduloasă din partea debitorului și complicitatea terților cari au contractat cu el. Nu este destul să se țină fraudă, căci fraudă ca să existe se cere nu numai prejudiciul, (*eventus damni*), ci și intențiunea frauduloasă (*consilium fraudis*). Ast-fel că Curtea de Casație din Franța, a casat o decisiune care admitea acțiunea Pauliană și care se baza numai pe prejudiciu: „considerând că Curtea nu arată nici un fapt de fraudă și că cuvântul *fraudă* pe care îl întrebunțează în unul din motivele sale n'are evident alt sens de „cât acela al prejudiciului, etc., casează.“ Nimic mai natural. Debitorul, cu toate datoriile, conservă libera dispozițiune a bunurilor sale. Pentru că actele sale să devie anulabile, nu este destul ca să facă speculațiuni nenorocite, este necesar ca să înșale confiența creditorilor săi și să lipsească de la principiul buneii credințe și onestității ce trebuie să preside în relațiunile sociale și cu deosebire în executarea contractelor (cod. civ. rom., 970). Această doctrină este astăzi universalmente admisă pentru actele cu titlu oneros. (Laurent. t. XVI No. 440)

178. — Pentru actele cu titlu gratuit sunt 3 sisteme:

Primul sistem. După această opiniune se susține că codicele în această privință a inovat la doctrina tradițională care se aplică și la actele cu titlu oneros ca și la actele cu titlu gratuit, și ori ce dubiu ar dispărea din citirea textelor: Art. 562 (fr. 622) „creditorii usufructuarului pot să ceară a se anula renunțarea făcută în *paguba* lor.“ Art. 699 (fr. 788) „creditorii aceluși ce renunță în *paguba* lor, pot...“ Textele sunt precise, aceste renunțări pot fi anulate din momentul ce ele au adus o *pagubă* (prejudiciu), chiar când renunțatorul este de bună credință. De aci se trage ca probă că legiuitorul a voit să sustragă revocarea actelor cu titlu gratuit de la proba fraudei, mulțumindu-se numai cu prejudiciul. Apoi aceasta este conform și cu spiritul general al dreptului modern, care în articolul 1843 (fr. 2225) autorisă pe creditorii săi pe ori ce altă persoană *având un interes*, a opune prescripțiunea la care debitorul a renunțat. Aceasta este în resumat opiniunea acelor cari susțin că creditorii pot anula actele cu titlu gratuit chiar atunci când debitorul ar fi lucrat cu bună credință ¹⁾

179 — *Secundul sistem.* Nu se cere fraudă ci numai *pr. judiciu*, aceasta pentru renunțări nu și pentru cele lalte acte gratuite. Trebuie să facem distincțiune între aceste două feluri de acte cu titlu gratuit.

Legea vorbește de *pagubă* în articolele sus menționate în primul sistem, pentru renunțări însă, nu și pentru donațiuni. În adevăr alt-ceva este renunciarea și alt-ceva e donațiunea. Nu trebuie să aplicăm aceia ce legiuitorul țină despre renunțări, la donațiuni. Renunțarea este opera unei singure voințe, donațiunea este rezultatul consimțământului a două persoane; și se poate înțelege că legea revoacă mai dificil donațiunea, care direct a investit cu un drept pe una din părți, de cât renunciarea, prin care, beneficiul nu ajunge la cea laltă parte de cât indirect. Această opiniune este susținută de Colmet de Santerre (t. V 82 bis IX, X; ²⁾

180. — *Tertiul sistem.* Regula materiei este prevădută de legiuitor prin art. 975 (fr. 1167), și el permite de a ataca actele, din momentul ce sunt făcute în *frauda creditorilor*. Acest principiu trebuie aplicat în

ori ce materie. Ast-fel era în dreptul roman și doctrina general admisă în vechiul drept; Pothier mai cu seamă o adopta în expres (successions ch. III tit 3, art. 1 § 2). Cum putem admite că codicele s'a depărtat în această privință, fără ca lucrările preparatorii să lase vr'o urmă de discuțiune în această privință. După observațiunile tribunalului de Casație asupra primului proiect, comisiunea a formulat proiectul său definitiv, care a devenit art. 1167 frances (Rom 975). Comisiunea a scos chiar dispozițiunile cari aveau de scop de a autorisa tot-d'auna acțiunea Pauliană contra renunțării făcută de debitor cu titlu lucrativ, precum o succesiune sau o donațiune. Suprimând o asemenea dispozițiune, legiuitorul n'a făcut de cât să manifeste intențiunea sa de a cere fraudă debitorului pentru revocațiunea actelor cu titlu gratuit și cu deosebire pentru renunțări (Laurent t. XVI No. 446, art. 5). ¹⁾

(Va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Inalta Curte de Casație secția I

Audiența de la 10 Ianuarie 1894

PREȘEDENȚIA d-lui N. MANDREA, CONSILIER.

I. Zoiade și alții cu Moșnenii Gogestii, Glodenii și alții

Recurs.—Legea organică a Curții de Casație.—Cum trebuia făcut recursul sub această lege.—Act de scăpățiune.—Dacă este admisibil recursul făcut cu act de scăpățiune când se dovedește că recurentul avea avere.—Legea timbrului.—Dacă într'un recurs făcut înainte de punerea în aplicare a legii timbrului, cu act de scăpățiune, și judecat după punerea în aplicare a acestei legi, recurentul poate depune taxa întreită spre a putea da curs recursului său.—(Art. 46 din legea Curții de Casație și art. 41 din legea timbrului din 1886).

1) După articolul 46 din legea organică a Curții de Casație, anterioară legii timbrului, cererea în Casație pentru a fi admisibilă, trebuia să fie însoțită în pricină civile și comerciale de o taxă de 20 galbeni, și nu erau apăsări de această taxă de cât aceia care produceau de la autoritățile locale dovadă de a lor scăpățiune însoțită de biletul de contribuțiune.

2) Un recurs făcut anterioară legii timbrului și judecat după punerea în aplicare a acestei legi, este neadmisibil dacă a fost făcut cu act de pauperitate și se dovedește că recurentul avea avere în momentul facerii recursului, și recurentul nu mai este primit a depune conform art. 41 din legea timbrului din 19 Martie 1886 taxa întreită pentru a se da curs recursului său, de oare-ce legea organică a Curții de Casație, sub imperiul căreia s'a făcut recursul, nu prevedea o asemenea dispozițiune, și partea intimată avea un drept câștigat înainte de punerea în aplicare a legii timbrului de a cere respingerea unui asemenea recurs ca neadmisibil.

Decisiunea No. 3 din 94.—Admis incidentul și respins ca inadmisibil recursul făcut de moșnenii Dovinceștii, representați azi prin d-l I. Zoiade cessionarul drepturilor lor, și de Lt. N. Arsenescu,

1) Pand. Fr. R. t. II No. 69 pag. 92; de această opinie: Aubry et Rau, t. IV pag. 135 § 313 text și nota 18; t. VIII § 775 pag. 449, text și nota 6; — Duranton t. X No. 570 și 578; — Delvincourt cod. civ. notes et explic. t. II pag. 524.

2) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 70, pag. 92.

1) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 71, 72 pag. 97.

Al. I. Arsenescu și Gr. I. Arsenescu, ca moștenitori ai lui Ilie Arsenescu și ai fratelui lor M. I. Arsenescu contra decisiunii Curței de Apel București secția II No. 92 din 66 dată în procesul ce au cu Moșnenii Gogești, Glodeni și Iosef Külle.

În urma divergenței făcute asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului ridicat de intimați, complectându-se Curtea conform art 22 din legea sa organică;

S'au ascultat d nu B. Dimitropolu avocatul intimaților în desvoltarea motivelor de inadmisibilitatea recursului.

S'au ascultat și d l D. Geani avocatul recurenților în cererea de respingere.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitate a recursului motivat pe faptul că recursul este făcut de către Ilie Arsenescu cu act de paupertate pe când densusul avea avere în timpul când a făcut recursul de față.

Având în vedere că după art. 46, din legea organică a Curței de Casație, sub imperiul căreia s'a făcut recursul de față, cererea în Casație pentru a fi admisibilă, trebuie a fi însoțită, în pricină civile și comerciale, de o taxă de 20 galbeni, și nu erau apărați de această taxă de cât aceia care produceau de la autoritățile locale, dovadă de a lor scăpătăciune, însoțită de biletul de contribuțiune.

Considerând că în specie, din chiar actul de scăpătăciune depus de recurentul Ilie Arsenescu, la facerea recursului, și din certificatul cu No. 15256 din 92 al Casieriei Generale de Dâmbovița, prezentat de intimați azi, se constată că în timpul când Arsenescu a făcut recurs, densusul avea avere, ast fel că nu se putea servi de un act de scăpătăciune la facerea recursului;

Având în vedere că cererea făcută de recurenți astăzi de a depune conform art. 41 din legea timbrului în virtutea aliniatului adăugat prin legea de la 19 Martie 1886, taxa întreită pentru a se da curs recursului lor, nu este admisibilă căci recursul este făcut de la 1867 cu mai mulți ani înainte chiar de a se înființa prima lege a timbrului și a înregistrării promulgată la 1 Martie 1872, și legea organică a Curții de Casație, sub imperiul căreia s'a făcut recursul de față, nu prevedea o dispozițiune analogă a legii de la 19 Martie 1886, ast-fel că partea intimată avea un drept câștigat înainte de punerea în aplicare a legii timbrului de a cere respingerea recursului ca neadmisibil;

Că de altminterlea art 41 din legea timbrului din 19 Martie 1886 nu are alt obiect de cât să modifice dispozițiunile anterioare ale legii speciale a timbrului și înregistrării care declară nule recursurile ne însoțite în termen de taxă sau de un act de scăpătăciune, ast-fel că modificările aduse prin sus zisa lege, de la 19 Martie 1886 nu a putut schimba întru nimic starea recursurilor făcute înainte de chiar înființarea legii timbrului.

Că așa fiind incidentul este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, admite incidentul și respinge recursul.

Inalta Curte de Casație secția II

Audiența de la 12 Ianuarie 1894

PREȘEDINȚIA D-lui AL. PETRESCU, CONSILIER

Spiru Christoforato cu N. Galațiato, Frații Christoforato și Dimitrie Theodosato

Poprire.—Ce condițiuni se cere pentru a se face o poprire în materie comercială.—(Art. 899 partea II din codul comercial).—Respingere.

După art. 889, partea II, din codul comercial, creditorul nu poate face poprire pe sumele datorite de un al treilea debitorului său, de cât în virtutea unui titlu, și cu drept cuvânt instanțele judecătorești nu validează poprirea când creditorul urmăritor nu pr sintă titlu în virtutea căruia fa e poprirea.

Decisiunea No. 5 din 94.—Respins ca nefondat recursul făcut de Spiru Christoforato contra decisiunii Curței de Apel din Galați, secția II, No. 36 din 89, dată în proces cu N. Galațiato, Frații Christoforato și Dimitrie Theodosato.

Sa citit raportul făcut în cauză de d. consilier Al. Degré.

S'au ascultat d ni P Macri avocatul recurentului în desvoltarea motivelor de casare.

S'au ascultat și d-nii G. G Bursan și V. Poenaru. advocații intimaților în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare

„Curtea a făcut o greșită interpretare art. 899 al 2 cod. comerc., stabilind că această dispozițiune nu și are aplicațiune de cât în cazul numai când reclamantul într'o acțiune comercială și bazează cererea de poprire pe un titlu emanând de la debitorul părât, iar nu în toate casurile, fie că reclamantul posedă sau nu un titlu din partea părâtului.“

Având în vedere decisiunea atacată din care reese, că Spiru Cristoforato comerciant din Galați, având să ia niște sume de bani de la d-l N Galațiato, comerciant din Focșani, a făcut poprire în mâna firmei Christoforato din Galați, care s'a invalidat de Curte;

Considerând că legiuitorul comercial prin art. 899, permite ca o dată cu intentarea acțiunii să ceară a se pune sequestru asigurator asupra averii mobile a debitorului conform art 614 și urm. proc civ, cum și să urmărească și să poprească pentru sumele coprinse în titlul său sumele sau efectele datorite debitorului său conform art. 456 și urm proc civ.;

Considerând că legiuitorul prin partea II-a a art. 899 cod. com., când a fost vorba de poprire cere din partea creditorului urmăritor, existența unui titlu și trimite pentru observarea formelor de îndeplinit la art. 456 și urm. proc. civ.;

Că după art 457 proc. civ. se prescrie ca cererea de poprire să arate titlu în virtutea căruia se face poprirea

Că prin urmare nu se poate deduce din nici un text de lege că poprirea să se poată face și fără titlu, destul fiind depunerea unei cauțiuni, căci legiuitorul comercial referindu se la procedura civilă în ce privește poprirea nu a înțeles a face nici o novațiune, și întru cât prin art 456 și urm. se cere existența unui titlu pentru a putea cere poprirea, apoi necesarmente urmează a fi admis acest principiu tot-d'a-una fie în materie comercială, fie în materie civilă și independent de cauțiune;

Că ast fel fiind, Curtea invalidând poprirea intru

cât creditorul urmăritor nu a prezentat titluri așa cum cere legea, bine și corect a urmat

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul

Curtea de Apel din București, secția I.

Audiența de la 10 Noembrie 1893

PREȘEDENȚIA D-ului AD. CANTACUZEN, PRIM-PREȘEDINTE

Gr. și I. Cireșeanu cu Eftimie Diamandescu

Executare. — Care este ultimul act de executare. — Contestațiunea la executarea unei hotărâri. — Până când se poate face o asemenea contestațiune. — Proprietate indiviză. — Cum trebuie executată o hotărâre prin care se recunoaște unei persoane un drept indivis într-o moșie. — Proces-verbal de executare al portărelului. — Anulare. — Partagiū.

(Art 15 și 17 din legea din 1852 despre împedcări și art. 403 din pr. c.)

1) De și legea de procedură civilă nu prevede a nume care este ultimul act al executării unei hotărâri și prin urmare care este timpul până când se poate face contestațiunea în privința executării ei, totuși art. 403 din pr. c. fiind reproducerea esactă a art. 15 și 17 din legea din 22 Aprilie 1852 pentru împedcări, care prevede că o hotărâre desăvârșită se va socoti adusă la îndeplinire când va mijloci jurnalul judecătoriei sau al Curței care a pronunțat-o că s'a adus la îndeplinire, rezultă că chiar sub actualul cod de procedură ultimul act al executării unei hotărâri este jurnalul ce va trebui a încheia instanța care a pronunțat-o definitiv și prin care se constată executarea ei, sau cel puțin primirea procesului-verbal de executare de către instanța care a dat această hotărâre. Contestațiunea în contra executării unei hotărâri este în termen când încă n'a intervenit un jurnal al instanței ce a pronunțat-o prin care să se confirme executarea ei sau cel puțin primirea de către acea instanță a procesului-verbal al portărelilor că au executat hotărârea.

2) Ori-ce acțiune în revendicațiune ca și ori-ce executare a unei hotărâri prin care s'ar recunoaște un drept indivis asupra unui imobil. trebuie prevăzute de operațiunea partagiului, căci de și ori ce coproprietar are dreptul în bunul indivis la o porțiune proporțională cu cea ce i dă calitatea sa de proprietar, dar acest drept nu se poate converti în proprietate reală și efectivă de cât prin partagiū, care îl determină porțiunea ce i cade în lotul său și asupra căruia este presupus proprietar din momentul dobândirii bunului indivis.

Ast fel când un portărel însărcinat să execute o hotărâre și să pună în posesiune pe un coproprietar indivis nu se mulțumește a declara pe acel coproprietar pus în posesiune pe porțiunea sa de pământ din hotarul moșiei, ci îl individualizează acea porțiune fixându-i locul și vecinătățile fără să existe un partagiū și prin urmare o esire din indivis une, și fără ca acea hotărâre să dea acelui coproprietar vre un drept exclusiv pe porțiunea de pământ a nume arătată în procesul verbal al portărelului, acel portărel a depășit dispozițiunile hotărârei chemat a executa și prin urmare procesul-verbal de executare trebuie anulat.

3) Partagiul trebuie precedat de oare curi formalități între carī de acea a constatării dacă imobilul este partagiabil și acea a fixării modului cum are să se facă împărțea.

Decisiunea No. 228/93. — Admite contestația făcută de Gr. și I. Cireșeanu contra executării decisiunei Curței de Apel secț. I No. 257/72 dată în procesul cu Eftimie Diamandescu și anulează executarea făcută de portărelul Trib. Prahova.

S'a ascultat d l B. Păltineanu, avocatul contestatorilor Gr. și I. Cireșeanu în desvoltarea motivelor de contestațiune precum și d-l St. Șoimescu avocatul intimatului Eftimie Diamandescu în combateri

Curtea deliberând,

Având în vedere contestațiunea făcută de frații Grigore și Ioan C. Cireșeanu contra executării decisiunei acestei secțiuni cu No 257/72 efectuată de către Portărelul Tribunalului Prahova prin procesul său verbal din 9 Septembrie 1893.

Ascultând pe părți în conclusiunile lor.

Având în vedere că din actele prezentate se constată ca defendorele Eftimie Diamandescu obținând prin decisiunea acestei curți No. 257/72 condamnățiunea lui C. Cireșeanu, autorul testatorilor, a i restitui zece stânjeni din moșie din hotarul Chiciorani, a cerut executarea ei care s'a și efectuat prin sus arătatul proces verbal al corpului de portărei din județul Prahova și contra căruia frații Grigorie și Ioan Cireșeanu, ca succesori ai lui C. Cireșeanu, au ridicat contestația de față pe motiv că ei fiind în stare de indivisiune cu intimatul și moșnenii Chiciorani asupra moșiei în care se află stânjenii câștigați de intimat, această executare nu se poate efectua în modul descris de Portărel în procesul său verbal, până mai întâi nu se va face esirea din indivisiune cu formalitățile cerute de lege.

Considerând că legiuitorul nostru în cea ce privește contestațiunile execuțiunei silite și mai cu seamă în redactarea art 403 proc. civ. s'a condus de legea din 22 Aprilie 1852 pentru împedcări că ast-fel fiind de și în art. 403 proc. civ. nu se prevede care este ultimul act al executării unei hotărâri și prin urmare care e timpul până când se poate face contestațiunea în privința executării ei, totuși, el fiind reproducerea esactă a art. 15 și 17 din sus arătată lege, care prevede că o hotărâre desăvârșită se va socoti adusă la îndeplinire când pentru aceasta va mijloci jurnalul judecătoriei sau al Curței care a pronunțat-o că s'a adus la îndeplinire, rezultă că chiar sub actualul cod de procedură ultimul act al executării unei hotărâri este jurnalul ce va trebui a încheia instanța care a pronunțat-o definitiv și prin care se constată executarea ei; sau cel puțin primirea procesului de executare de către Curtea care a dat această hotărâre.

Considerând că în specien'a intervenit până în momentul contestațiunei ridicată de frații Grigore și Ion Cireșeanu, nici un jurnal al acestei Curți prin care să confirme executarea decisiunei No 257 din 72 efectuată de portărelul tribunalului Prahova prin procesul-verbal din 9 Septembrie 1893 și nici nu s'a primit de Curte acest proces-verbal așa că această contestațiune nu este tardivă ci în termen făcută

Considerând că dacă ori ce coproprietar are dreptul în bunul indivis la o porțiune proporțională cu cea ce i dă calitatea sa de proprietar, dar acest drept nu se poate converti în proprietate reală și efectivă de cât prin partagiū, care îl determină porțiunea care îi cade în lotul său și asupra căruia este presupus proprietar din momentul dobândirii bunului indivis; că acest partagiū la care terții interesați au dreptul de a interveni trebuie să fie precedat de mai multe formalități între care de aceia a constatării dacă imobilul este partagiabil și aceia a fiscării modului partagiului; că ast-fel fiind partagiui este operațiunea prealabilă care trebuie a preceda ori ce acțiune în revendicațiune ca și ori ce executare a unei hotărâri prin care s'ar recunoaște un drept indivis asupra unui mobil.

Considerând în specie că de și autorul contestatorilor a fost condamnat prin decisiunea definitivă a

acestei Curți No. 257 din 72 a restitui intimatului Eftimie Diamandescu de ce stânjeni de moșie din hotarul Chiciorani pe care acesta i are cumpărați de la Niță Gogonea cu actul legalizat din 1859; însă fiind că în hotarul acestei moșii au și contestatorii alți 12 stânjeni cumpărați tot de la Niță Gogonea cu actul legalizat din 1854 precum și alți cumpărați de la diferiți moșneni proprietari, și fiind că această decisiune nu individualizează cei 10 stânjeni câștigați de intimat urmează că el este proprietar indivis cu această sumă de stânjeni împreună cu frații Grigorie și Ioan C. Cireșeanu și cei alți moșneni Chiciorani în hotarul moșiei Chiciorani; că ast fel fiind portărelul tribunalului Prahova, care nu s'a mărginit cu ocazia executării sus arătatei decisiuni, a declara pe intimat pus în posesie pe de ce stânjeni de moșie din hotarul moșiei Chiciorani, ci i'a individualizat ficsându-le locul și vecinătățile lor fără să existe un partagiū și prin urmare o eșire din indivisiune, și fără ca această decisiune să dea vre un drept exclusiv intimatului asupra acestor stânjeni anume arătați în procesul-verbal, urmează că densus a depășit dispozițiunile decisiunii ce era chemat a executa și că prin urmare procesul său verbal din 9 Septembrie 1893 prin care constată această executare trebuie anulat.

Pentru aceste motive, în virtutea legi, Curtea admite contestațiunea; anulează executarea făcută de portărelul trib. Prahova,

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

Tribunalul civil din Nevers (Francia)

Audiența de la 5 Februarie 1894

PREȘEDINȚIA domnului COUINAUD

Căsătorie — Femeie. — Viciu de conformație. — Cererea în nulitatea căsătoriei. — Respingere

Este admisibilă cererea în nulitatea căsătoriei când unul din soți o cere pe motiv că celalt soț este lipsit de organele constitutive ale sexului său.

Nu este însă admisibilă o asemenea cerere când se motivează numai pe o conformație vicioasă a organelor generatorii.

D. X. . . a introdus înaintea tribunalului civil din Nevers o cerere în nulitate a căsătoriei dintre densus și soția sa, d na X . . .

Această cerere făcută pentru motivele ce se vor vedea din copriusul sentinței, a fost respinsă. — Iată sentința :

„Tribunalul ;

Având în vedere că X. . . cere nulitatea căsătoriei contractată de densus cu d-ra X . . . pe motiv că soția sa ar fi lipsită de organele naturale dinstinctive ale sexului femeesc și mai cu seamă de organul esențial al femeii ;

Având în vedere că căsătoria este unirea legitimă a bărbatului cu femeia ; că prin urmare nu poate fi valabil contractată de cât între două persoane de sex diferit ;

De unde urmează că căsătoria ar fi esențialmente viciată în principiul său, dacă s'ar dovedi că unuia din soții aparenti, în specie femeii, i-ar lipsi organele naturale ce constituiesc sexul său ;

Că însă nu ar fi ast-fel atunci când s'ar alega numai o conformație vicioasă a organelor generatorii ;

că, în asemenea cas, cererea în nulitate nu ar fi admisibilă ;

Considerând că din documentele procesului prezentate la desbateri de d-na X . . . (certificate date de medic și moașă), rezultă, pentru tribunal, convingerea că numita este în adevăr o femeie ce presintă toate atributele generatorii și de reproducțiune proprii sexului său, cu o singură particularitate numai și care constă într'o oare-care strimtoare a vaginei ;

Că, în asemenea condițiuni, fără a mai recurge la expertisa medicală cerută de X. . . , urmează ca cererea sa să se respingă *de plano* ca neadmisibilă și neîntemeiată ;

Că de altmintrelea tribunalul consideră ca excesiv să constrângă încă o dată pe d na X. . . să sufere o examinare prin care pudorea sa poate fi legitim atinsă, întru cât documentele sus menționate, care de și nu emană de la experți orînduiți de justiție, sunt însă opera unor persoane a căror competență și onorabilitate nu pot fi bănuite ;

Pentru aceste motive respinge, etc.

Curtea de Casație din Francia

SECȚIUNEA CIVILĂ

Audiența din 7 Februarie.

Separățiune de bunuri. — Venituri dotale. — Poprire. — Datorii de ale soțului anterioare căsătoriei. — Autoritatea lucrului judecat.

În fața unei popriri făcute, în timpul căsătoriei, de către un creditor personal al bărbatului, asupra veniturilor dotale ale femeii, judecătorii pot decide cu drept cuvânt că aceste venituri se găsesc, prin această poprire, deturnate de la destinațiunea lor, și, prin urmare, că zestrea se găsește periclitată, ceea ce justifică separățiunea de bunuri cerută de femeie.

De altmintrelea nu importă în asemenea cas dacă datoria bărbatului, în virtutea căreia creditorul următor face poprirea, este anterioară căsătoriei.

Hotărîrea care pronunță în asemenea cas separățiunea de bunuri nu se poate considera că violează autoritatea lucrului judecat rezultând dintr'o hotărîre anterioară ce ar fi validat poprirea, fiind că tocmai această poprire motivează și legitimează separățiunea pronunțată.

Această hotărîre a fost pronunțată asupra recursului făcut de G Ladan Bockairy contra unei decisiuni a Curții de apel din Paris din 13 Aprilie 1893. — Recursul a fost respins după raportul făcut de d. consilier Darestre, și în unire cu concluziunile d-lui procuror Rau.

Responsabilitate. — Daune interere. — Neglijență. — Daune. — Corelațiune între cauză și efect. — Constatari și motive suficiente.

Este legalmente justificată și în de ajuns motivată hotărîrea instanței de fond care, asupra cererei făcute de proprietarul unui puț a cărui apă a fost infectată prin infiltrațiunile provenite dintr'o groapă de băligar din curtea unui vecin condamnă pe proprietarul gropii la daune-interese, prin aplicarea art. 1383 c. c. (art. 999 din codul nostru) declarând că din constatările și mărturiile culese la cercetare „reese lămurit“ că dauna alegată de proprietarul puțului rezultă în adevăr din infiltrațiunile provenind din groapa cu băligar, infiltrațiuni provenite și ele din neglijența proprietarului gropii care n'a făcut'o în condițiuni ast-fel ca să impede infiltrațiunile.

În această decisiune se găsește o constatare sufi-

cientă și suverană a prejudețiului, a culpei și a corelațiunii între prejudețiu și culpă.

Deciziunea Curții a fost pronunțată asupra recursului făcut contra unei sentințe a tribunalului civil din Bressuire, din 12 Mai 1891; recursul a fost respins în urma raportului d-lui consilier Serre și în unire cu concluziunile d-lui procuror Rau.

ASOCIAȚIUNEA TINERILOR AVOCAȚI

De mult se agita cestiunea printre avocații tineri ai baroului bucureștean, de a se întruni spre a forma o societate cu scop de a se ține conferințe în care să se dezbată și se rezolve diferite cestiuni de drept, și a se publica o revistă judiciară, în care, pe lângă cestiuni de jurisprudență și doctrină, să se dea o deosebită atențiune și să se supună la o discuțiune mai serioasă și mai substanțială și numai din punctul de vedere al dreptului. diferitele proiecte de legi, mai cu seamă legile organice și de un interes general, supuse desbaterilor corpurilor legiuitoare, și a se atrage atențiunea celor în drept asupra diferitelor lacune din legiunile actuale. Spre realizarea acestui scop, și după mai multe consfătuiri intime d-nișii avocați Ștefan G. Meitani Vladimir Athanasovici, Paul Capeleanu, Stavri Predescu, Michail Alexandrescu, George Negulescu și Constant Brosteano au luat inițiativa de a convoca pe colegii lor din barou la o întrunire unde să se pună bazele acestei asociațiuni — Întrunirea a avut loc în ziua de Duminică 23 Ianuarie trecut în sala de audiențe a secțiunii I a Curții de Apel din București, și a fost cât se poate de numeroasă; o mare parte din membrii baroului, și din cei mai merituoși, au răspuns la apelul comisiunii de inițiativă. Președinte al întrunirii a fost proclamat d. avocat Em. M. Porumbaru iar secretar d. avocat P. Capeleanu. Cestiunile dezbătute au fost: ținerea conferințelor, publicarea revistei, asistența judiciară și crearea unui fond de ajutor pentru avocații necesități. Au vorbit d-nișii avocați: M. Antonescu, I. Filitis, B. Păltineanu, C. Mille, S. Predescu, V. Athanasovici și alții. S-au pus bazele asociațiunii declarându-se toți cei prezenți de membrii fondatori. În principiu s'a stabilit ca scopul asociațiunii să fie: conferințele, revista și asistența judiciară; în cea ce privește fondul de ajutor, nu s'a luat nici o deciziune, marea majoritate a celor prezenți fiind de părere a se crea un asemenea fond.

S'a ales comisiunea însărcinată cu elaborarea statutelor și regulamentului societății, și care se compune din d-nișii: Em. M. Porumbaru, M. Antonescu, S. Predescu, V. Athanasovici și Constant Brosteano.

Printre constitutorii societății s'a emite părerea să se proclame ca membrii onorifici ai asociațiunii toți aceia care având titluri academice, nu pot intra ca membrii activi în societate din cauza funcțiilor judecătorești ce îndeplinesc.

Nu putem în de ajuns felicita pe membrii baroului cari au luat inițiativa fundării unei asemenea asociațiuni, atât de utilă din toate punctele de vedere, și cu deosebire din punctul de vedere al asistenței judiciare, atât de bine făcătoare pentru justițiabilii lipsiți de mijloace bănești.

Nu-și poate nimeni închipui mulțimea de procese ce se perd din cauză că au fost rău introduse și rău apărute înaintea instanțelor judecătorești. Sărăcii, astăzi au actul de paupertate, spre a intenta proces, și atâta tot; ba de multe ori nici de act de paupertate nu se

pot servi, când se întâmplă să aibă câte o colibă pentru care plătesc o dare foncieră, fie acea dare redusă la cea mai mică cifră posibilă.—O dată actul de paupertate obținut, ce face săracul? Are el bani să poată plăti un avocat? Nu.—Suma de care poate dispune e așa de mică în cât îi este rușine să se adreseze unui avocat, adică unei persoane cu cunoștințe de drept și conștiincios, și greșește de nu se adresează unui avocat, căci generositatea este de tradițiune printre avocații noștri.—Ce face atunci săracul? Se apropie sfios de localul judecătoresc și cade pe mâna samsarilor, avocați de contra bandă, ce apar pe lângă tribunale cu noaptea în cap; aceștia îi promet marea cu sare, îl asigură că o să îi câștige procesul, îl scutură frumuseț de mult puțin ce are în busunar, și procesul în cele mai multe cazuri se perde, din cauză că este rău introdus, și mai rău susținut.

Ei bine, toate aceste miserii ar putea să înceteze prin asistența judiciară, care ar putea procura și justițiabilului lipsit de mijloace bănești un apărător conștiincios care să îi câștige dreptatea dacă o are.

Terminând dorim să vedem cât mai curând definitiv constituită această utilă societate.

INFORMAȚII

Conferința avocaților stagiați după lângă Curtea de Casație din Paris, în ședința sa de la 10 Februarie curent, presădată de d. avocat Cauton, membru al consiliului de disciplină, a discutat cestiunea următoare:

„Articolul 792 din codul civil (art. 703 în codul civil român) este aplicabil coheredului care a ascuns în mod fraudulos valori ce deținea în calitate de donatar al defunctului, și pe care dânsul era ținut să le raporteze coherezilor săi?”

Afirmativa a fost susținută de d. avocat Maxime Legendre, iar negativa de d. avocat Guénéé.

D. avocat Coeur, care ținea locul ministeriului public, a conchis în sensul afirmativei.

Conferința a adoptat afirmativa.

Articolul 703 din codul civil român, corespunzător art. 792 din codul civil frances, sună astfel: „Erezi cari au dat la o parte, sau au ascuns lucruri ale unei succesiuni, nu mai au facultatea de a se lepăda de dânsa; cu toată renunțarea lor, ei rămân erezi și nu pot lua nici o parte din lucrurile date la o parte sau ascunse.”

Numiri și permutări în magistratură:

D. *Em. Miculescu*, actual jude al cabinetului al V-lea de instrucțiune din Capitală, trece la cabinetul al II-lea.

D. *N. Vlădescu*, actual procuror pe lângă tribunalul Ilfov este înaintat judecător de instrucțiune la cabinetul V din Capitală.

D. *St. Mladovianu*, actual procuror al tribunalului Dâmbovița, este permutat în aceeași calitate în București.

D. *I. Dimancea*, actual procuror pe lângă tribunalul Romanai este permutat la tribunalul Dâmbovița.

D. *M. Ghelmegeanu* actual supleant pe lângă tribunalul Vâlcea, este înaintat procuror la Romanai.

D. *I. Otetelișanu*, este numit supleant la tribunalul Vâlcea.